

Ze werd alleen maar thuisgebracht

Met een misselijk, draaierig gevoel komt ze overeind. Het ruikt hier niet zoals thuis. Maar naar rubber, zweet, olie. Lilian voelt het gelijk naar bovenkomen en voor de straal maaginhoud ergens op gericht kan worden, heeft ze zichzelf al bevuild. Het kokhalzen gaat met heftige krampen gepaard, alsof ze binnenstebuiten wordt gekeerd als een paar sokken tot een bolletje. Of je stikt. Oh, wat doet dat pijn! Na de laatste golf durft ze pas te kijken. Op haar nieuwe spijkerbroek liggen stukjes veel te vette friet die ze naar binnen had geschrokt. O ja, ze weet het weer. Ze kreeg een vreetkick en vroeg of ze niet een patatje konden eten. Patatje Oorlog, dat verklaart het rood in het braaksel. Ze staart ernaar met lodderige ogen zonder te weten wat nu te doen. Haar hoofd gonst, en ze voelt dat ze weer onderuitgaat als ze niet ergens een lichtpuntje vindt om naar te staren. Er brandt een tl-buis aan het plafond. Spinrag hangt in slierten naar beneden. Autobanden hoog opgestapeld staan langs de muur. Ze laat zich achterovervallen op het bed en tuurt naar het neonlicht. Snel moet ze weer overeind komen voor de volgende lozing, ditmaal op de grond; 't gaat met een golf. Tranen vertroebelen haar zicht. Alleen maar kramp, stank en duizeligheid; ze is één en al maag en hoofd. Alsof ze zich op een schip staande moet houden, klampt ze zich aan de rand van het bed vast. *Castrol motorolie* staat er op een witte jerrycan met rode dop. 'Carstrol, nee, Carstol, nee, Castorol,' hoort ze zichzelf stamelend zeggen. Diep ademhalen, anders gaat ze onderuit. Ze is al eerder down gegaan. Naar Cas..tr...ol, Castrol blijven kijken! Haar ogen hebben houvast nodig. *Castrol motorolie*. Waar was dat, dat ze flauwviel? Met wie was ze? Oh, water! Mond spoelen. Shit! Wat een vieze smaak! Ze spuugt de laatste brokjes zure smurrie weg. De maagzuurlucht hangt aan haar en dringt diep in haar neus. Dat rubber zo bedompt is; benauwd is het hier. Grillig opgestapelde autobanden, gedeukte olieblikken en vuile jerrycans. *Castrol motorolie*. Troep. Waar is ze terecht gekomen? Er is wel een bed. Een bed in een garage, vreemd ... zoals een auto in een beddenpaleis. Als dat gonzen nou maar ophield. Oorverdovend gonzen. Toch hoort ze ook stemmen in het gegons, maar minder duidelijk, zoals de geur van rubber meer aanwezig is geworden dan die van haar braaksel. *Castrol motorolie* tussen de vele autobanden, veel meer autobanden dan *Castrol motorolie*. Het duurt nog even tot ze meer opmerkt dan Castrol, kots, rubber, gonzen en vage stemmen. Ook gelach. Hoog gelach. Spottend gelach. Zoals jongens lachen die elkaar vuile moppen vertellen. Jongens. Oh haar maag! Frisse lucht, please. Moeilijk overeind komend zet ze een eerste stap. Gelijk begint het voor haar ogen te tollen. Kijken naar *Castrol motorolie*! Ze legt het anders af. Of een lichtje. Lucht! Er lacht iemand buiten. Ze zijn met meer. Ze waren ook met meer vanavond. Met drie jongens. Eentje heette ...Marco, de aanvoerder, en ... die ander heette ...Faysal en dan had je nog die leuke....Boy. Met Cindy, haar vriendin. Waar is Cindy? Een tweede stap en nog een volgende. Nog steeds houdt ze de bedrand vast. Daar is de deur. Een deur in een soort metalen schuifpui. Vlak voordat ze de klink wil pakken stopt ze. Stemmen. Ze wil naar de stemmen luisteren.

'Aan Cindy hebben we geen moer, die is echt out.'

'Nee, daar heb je niks aan. Er moet wel een beetje leven in zitten.'

Gelach.

‘Dat andere mokkel is een stuk zeg. Heb je die joekels gezien? Die tietjes van Cindy zijn speldenprikken.’

Een andere, derde stem komt door. ‘Je gaat die toch niet pakken? Die is ook *out* man. Geen greintje leven in.’

‘Die komt zo wel bij. Als ze half bezopen zijn en stoned, zijn ze geschikt. Jij weet dat nog niet, maar we gaan je inwijden.’

‘Weet jij veel met wie ze ‘t al heeft gedaan. Ik wil geen druiper.’

‘Nee man, we kiezen ze zo jong mogelijk, zonder enige ervaring, die zijn het lekkerst. Meestal zijn ze nog maagd.’

‘Misschien heb jij wel een druiper.’

‘Hé, nou moet je niet beledigend worden. Respect man!’

Er klinkt gestommel buiten van gestoei. Een van de jongens sust. ‘Ga nou niet ons feestje bederven, hé. Laten we even wachten tot Marco er is.’

‘Waar is die?’

‘Cindy wegbrengen naar de Eerste Hulp, samen met Brian en Jordy. Die Cindy ging helemaal out, echt out. Hij zou haar op de stoep leggen daar en hard wegrennen. Net effe te veel in d’r colaasje gedaan, vrees ik.’

‘Dat meen je niet!’

‘Kan gebeuren, weet je. Die sletten zijn niks gewend.’

Lilian luistert en weet niet goed waar ze naar luistert. Stoere praat toch? Jongens. Dat doen ze niet, wat ze daar zeggen. Welnee, ze doen andere, oudere jongens uit de achterbuurten na. Ze leken nog jong, van haar leeftijd, zestien, nee, wel wat ouder. Marco is al 22, vertelde Cindy. Maar die andere twee? Van die knulletjes die een meisje nauwelijks durven aan te spreken. Zij voelde zich vanavond een heel stuk ouder tenminste. Maar helaas weet ze niet veel meer van de avond. Een vaag beeld van een snackbarterras en blikjes bier die de vrienden naar elkaar overgooiden zodat het bij het openen eruit spoot. Domme lol, waar ze niets mee te maken wilde hebben. Ze ergerde zich, begreep niet wat Cindy in die knullen zag. Van die achterbuurtgasten. Cindy vond hun wel leuk. Voor haar en Cindy kochten ze een colaasje of twee. En een patatje toen ze erom vroeg. Verder gebeurde er niet veel. Tot ineens alles wazig werd en veraf. Iemand omhelsde haar en hij rook naar bier en sigaretten. Zij, Lilian, houdt niet van bier en niet van sigaretten, ze duwde hem van zich af. Wat daarna gebeurde weet ze niet meer. Nu is ze hier, en staan de jongens buiten, te wachten, en zo te horen, op Marco en zijn vrienden. Ze is hier alleen en.... Cindy! Er golft ditmaal iets anders door haar lijf, geen kramp maar een heftige schrik, ze is in één keer bij zinnen, als wakker worden na een schokkend deel van een droom.

Hoorde ze het goed? Cindy naar de Eerste Hulp! Ze hebben wat in hun colaatjes gedaan. Ze was dus niet gewoon dronken geworden. Dat verklaart het bonzen in haar hoofd, de misselijkheid. Haar nieuwe spijkerbroek is naar de haaien. Er kleven nog stukjes kots aan. Daar kan ze niet mee thuiskomen, haar moeder zal van alles vragen. Dan mag ze de deur niet meer uit. Die heeft het toch al niet zo op Cindy. ‘Cindy krijgt niet genoeg toezicht,’ hoort ze haar moeder zeggen. ‘Cindy mag te veel, dat is niet goed.’ Zij, Lilian, mag niks, zelfs haar telefoon is niet veilig. Ze moet die afgeven als ze huiswerk maakt en aan tafel bij het eten.

Haar moeder is akelig streng. Zeker nadat ze voor de tweede keer was blijven zitten en naar het VMBO moest.

‘Ik hou ’t niet meer; ik sta op knappen,’ hoort ze buiten zeggen, ‘ik pak d’r voor Marco komt.’

‘Nee man, dat pikt die niet. Doe niet zo stoer.’

Ze herkent de stem van Boy, de aardigste van het stel. Er wordt gelachen en ongeduldig gestampt en gesnoven.

Wat zijn ze nou van plan? Ze wachten op Marco en nog een paar andere jongens. Het pijnlijke en doffe in haar hoofd maakt dat ze niet goed meer kan nadenken. Willoos voelt ze zich, zwaar en slap. Het liefst ging ze weer op bed liggen om haar roes uit te slapen. Ooit, één keer eerder is ze dronken geworden, samen met Cindy van een fles Vieux van haar ouders. Meer ervaring heeft ze niet en daar schaamt ze zich voor. Cindy lijkt meer spannends beleefd te hebben, ook met jongens. Ze schept op over haar eerste seks met Marco en dat daarna meer is gebeurd, al doet ze er geheimzinnig over.

Seks. Meer dan een kusje heeft ze nog niet gekregen. Ze heeft bij seks vage beelden. Ja, wel eens een pornofilmje gezien bij Cindy. Heel aantrekkelijk vond ze dat niet. Iedereen schijnt in films zijn kruis te scheren of te harsen. Dat wist ze niet. Meer dan een roze vagina heeft ze niet gezien. Dat je je zo durft te tonen en nog wel voor een camera! Zijn er dan van die meisjes die dat doen? Ze schaamde zich dat ze daarnaar keek. Schamen. ‘Jij schaamt je overal voor,’ heeft Cindy eens smalend tegen haar gezegd. Dat deed pijn. Liever had ze toen de vriendschap beëindigd, maar aan de andere kant wil ze van Cindy alles weten wat zij nog niet weet.

Ze reikt opnieuw naar de klink van de deur, aarzelt, tikt voorzichtig met een vinger tegen het metaal aan om zichzelf moed in te spreken. Zullen ze het merken? Merken dat ze wakker is? En dan? Stel dat de deur opengaat, durft ze er dan langs? Durft ze weg te lopen? Zouden ze haar tegenhouden? Zou ze gillen en schreeuwen? Wat gaan ze vervolgens doen? Ze zijn met z’n drieën. De inspanning die ze moet plegen om de situatie in te schatten, maakt dat ze iets helderder wordt. Helderder, *helderder*; raar woord met z’n ‘der-der’. In *Pluk van de Pettenflat* kwam een mevrouw Helderder voor; leuk grapje want die mevrouw poetste zich suf. Ze dommelt staande in en schrikt weer wakker. ‘Lilian, Lilian, waar ben je?’ fluistert ze zichzelf toe. Ook zij is suf, onhelder, met zo nu en dan ophelderende momenten. Cindy, die ligt in het ziekenhuis. Die is *uitgeteld*,... *uitgesteld*, *welgesteld* – ja ook, Cindy’s vader heeft een café dat goed loopt. Ze dronk al bier toen ze tien was. Dat mocht.

Het gelach aan de andere kant van de loodsdeur klinkt duidelijker dan daarvoor. Er moet een smalle straat of steeg lopen, want alles weerklinkt harder door muren vlakbij, als in een tunnel. Gebruik maken van zo’n moment! Ze duwt de klinkt naar beneden... om te ontdekken dat de deur op slot zit.

De golf van paniek slaat in één keer toe. Wat daarnet nog grootspraak leek van jonge gasten onder invloed van een aanvoerder die ouder en ervaren is, blijkt ineens waar te zijn. Ze zijn wat met haar van plan, ze zit hier opgesloten! Ze zijn in afwachting van Marco die als eerste haar mag pakken en dan volgt de rest. Dus toch! Haar moeder vertelde erover, als een waarschuwing. Die las het artikel uit de krant voor. Groepsverkrachting! Notabene hier in Den Bosch. Ze waren twee daders van een hele groep op het spoor, drie meisjes hadden aangifte gedaan. Lilian wilde het niet geloven. Haar moeder is *altijd* bang dat haar dochter

iets overkomt. Overdreven, alsof elke jongen een verkrachter is. 'Nee, dat is gelukkig niet zo, Lilian, je begrijpt best wat ik bedoel. Denk alleen niet dat er geen slechte mensen bestaan. Weet wat er kan spelen om je heen, zeker op deze vmbo-school. Ander publiek dan op je oude havoschool, kind. Wees geen onnozelaar.' Met tegenzin had ze haar moeder aangehoord. Die haalde haar kennis bij de buurvrouw vandaan, een psychologe die een onderzoek doet onder meisjes die slachtoffer zijn geworden van seksueel misbruik, zoals van groepsverkrachting. Lilian was geschrokken van het aantal. Meer dan driehonderd meisjes! Nieuwsgierig als ze was geworden, had ze de buurvrouw, die op de koffie kwam, uitgehoord over haar onderzoek. 'Waarom gaan die meisjes dan mee? Ik zou dat nooit doen.' De buurvrouw had geglimlacht. 'Wat je niet verwacht, vrees je niet. *Jij* bent nu gewaarschuwd.' Het hele gesprek flitst helder door haar hoofd en maakt haar er niet rustiger op, wel oplettender. Ze beeft over haar hele lichaam en het zweet breekt haar uit. Het zware hijgen probeert ze onder controle te houden met diep ademen; geleerd van de sportleraar.

Cindy. Cindy was zo'n meisje. Ze weet het ineens zeker. Hoe ze het kan weten, weet ze niet, ze *voelt* het. Er is Cindy iets akelig overkomen en toch blijft ze die Marco zien. En nu? Cindy ligt in het ziekenhuis met misschien wel een overdosis!

Het besef is er ineens glashelder: ze staat er alleen voor! Daar is het panische gevoel weer! Diep ademen, dan moet het minder worden, nadenken, een uitweg vinden. Ze sluipt bij de deur vandaan en zoekt de muren af, voor een andere uitgang, maar nergens is er een doorgang, ook geen raam. Ze struikelt over een flacon Castrol dat met een plof op de grond valt. Dat moeten ze buiten kunnen horen! Doodstil blijft ze staan.

'Hoor jij wat? Wordt ons lekker stuk wakker, denk je?'

Doodse stilte volgt, zowel buiten als binnen. In haar gang langs de muren heeft ze het zoeken gestaakt. Ze moet ineens ontzettend nodig plassen en ook begint het in haar buik te borrelen. Weëig wordt ze ervan. Nergens vinden haar ogen een emmer of ander voorwerp om haar behoefte in te doen. Van een jerrycan Castrol is de opening te klein. Aan de muur hangt alleen een blauwe overal. Ze grijpt ernaar, al heeft ze geen idee wat ze ermee kan. Kranten? Kranten! Koortsachtig gehaast loert ze om zich heen. Een stapel folders ligt op een kist. Ze pakt de bovenste laag, zo stil mogelijk, want, zo voelt ze, buiten houden de jongens hun adem in en luisteren aan de deur. Langzaam rits ze haar broek open, trekt die naar beneden. Haar handen worden er vies van, ze walgt van zichzelf om de kots die aan haar vingers blijft kleven. Ze stroopt haar slipje af en zakt door de knieën. Terwijl ze kracht zet om geruisloos op een nest van folders te plassen, voelt ze dat haar endeldarm zich, ongewenst, ook opent. Een stroom vla-achtige lauwe smurrie glijdt langs haar dijen. Ze loopt aan alle kanten leeg. Walgelijk. Ze moet weer kokhalzen, al probeert ze zich met geweld in te houden. Dat gekreun maakt geluid! Geen closetpapier, geen water. Ze probeert in gehurkte houding een losse folder buiten haar bereik te pakken maar wankelt. Om zich in evenwicht te houden steunt ze op tijd op de grond, midden in de dunne stront. Een 'arch' kan ze niet inhouden.

'Maak die deur open, ik wacht niet meer op Marco, hij kan me wat. We gaan dat mokkel pakken. Ik eerst.' Er wordt aan de deur gemorreld. 'Wie heeft de sleutel?'

'Marco natuurlijk, het is zijn garage. Je denkt toch niet dat hij ons voor laat gaan, dat zei ik je toch al.'

'We forceren de deur.'

‘Je krijgt mot met hem. Hij heeft een pistool. Hij brengt je om.’

De stemmen klinken nog harder, de jongens staan nog dichterbij de deur en de ijzeren platen waarvan de schuifdeur is gemaakt lijken van bordkarton. Ze begrijpt dat ook van haar elk geluid nu valt te horen. Ze is niet doodstil te werk gegaan. Ze slaat van schrik, als ze dit ontdekt, een hand voor haar mond. De hand waarmee ze net in de poep heeft gesteund. Het zit nu op haar lippen. O god! Het reclameblaadje waarmee ze zich wilde afvegen moet ze laten liggen. Iets anders om zich schoon te maken dan? Haar spijsvertering voelt doorweekt, ze heeft ook nog over haar broek geplast. Haar handen veegt ze aan haar T-shirt af, haar mond aan haar mouw. De geur van poep, pies en braaksel vermengen zich en alweer krijgt ze een kots-neiging. Zij, Lilian, onder de stront! Altijd zo schoon op zichzelf! Niets erger dan een vies luchtje bij je dragen. Haar moeder vindt haar overdreven zoals ze deodorant en bodylotion gebruikt. De meisjes op deze school letten erop en het is vreselijk als ze zeggen dat je stinkt, dat ze kunnen merken dat je ongesteld bent. Op de havo deden ze dat niet. Cindy boft dat ze uitgeteld is, nu willen de jongens haar niet meer.....Cindy...

‘Ik zie Marco’s auto aankomen. Hij moet erbij kunnen. Opsodemieteren Boy. Ga bij die deur vandaan.’

O God, hij komt, wat moet ze doen! Ze kan zich niet verdedigen, er is geen hamer of zo, geen krik, geen stoel. Ze is weerloos. Straks komen ze op haar af, met z’n vieren, vijven, misschien wel zessen. Ze hoort het slaan van een portier, opgewonden stemmen. Ze zou willen horen wat er gezegd wordt, maar ze moet nadenken, ze kan zo het erge niet afwachten. Dan in alle wanhoop die haar bijna lam legt, heeft ze een laatste strohalm, door een zinnetje dat door haar hoofd blijft gonzen, zoals Castrol motorolie, Castrol motorolie ...

Het duurt nog zeker vijf minuten voor de schuifdeur van het slot is gehaald, Marco zijn verhaal bij de Spoedeisende Hulp heeft verteld, met veel vragen en onderbrekingen van de anderen, en voor ze die slet, het onbekende zestienjarig lekker ding voor zich zien verschijnen. Ze is wakker en staat er onder de TL-balk. Die geeft ineens luguber wit licht dat door het trillen van de deur is gaan flikkeren. Ze heeft haar blonde haren door de war en het lijkt of ze zich heeft ingesmeerd met iets. Een afschuwelijke lucht van riool, of slachterij komt hun tegemoet. Ze deinzen achteruit en geven zo ruimte aan haar. Al is ze half naakt, - alleen een slipje draagt ze -, haar volle borsten, haar buik, armen en benen, overall is ze bedekt met iets dat op het eerste gezicht lijkt op chocola, maar de lucht is niet mis te verstaan.

‘Getverderrie, shit!’

Ze loopt hun voorbij, met haar hoofd naar beneden. Met z’n zessen zijn ze. Ze kijkt heel even op in verbaasde ogen als van een nest opgeschrikte ratten in het riool. Even maar. Dan zet ze het op een lopen, de doodlopende steeg uit, naar de richting waarvandaan ze de auto heeft horen komen, langs de andere garageboxen en loodsen, tot ze op een weg uitkomt. Het is al laat op de avond, de zon is ondergegaan, er is al een halve maan verschenen. De stilte op straat doet haar weldadig aan. Er komt haar een man met een hond tegemoet, een snuffelende hond.

Een portiek om in te duiken, een nis om zich in te verschuilen! Ja, op tijd! Ze vindt een open poort in een muur. Een kerk. Daar pakt ze de flacon, omwikkeld met haar T-shirt als

poetsdoek, giet wat olie op haar shirt en veegt zich wat lukraak schoon en trekt de overall aan. Als parfum van Cacharel zo heerlijk ruikt Castrol Motorolie.

Ze doet aangifte, samen met haar moeder, gesteund door de buurvrouw.

Drie maanden later leest ze in de krant dat de meeste familieleden van de andere zes aangehouden mannen elkaar kennen. Ze verzamelen zich voor het interview bij de garagebox. Een zus van een verdachte vertelt de journalist dat haar broer is opgepakt nadat de politie zijn woning in Den Bosch is binnengevallen. De zus zegt dat het in april ging over verdenking van aanranding, maar dat de verklaring van de jongens toen was dat ze een meisje alleen maar naar huis hadden gebracht. Nu de meeste verdachten opgesloten zitten hoopt de politie dat er meer aangiften gedaan worden.

Ook leest ze: “Daders van groepsverkrachtingen hebben de neiging om hun gedrag te vergoelijken”, stellen onderzoekers in het rapport *Jeugdige daders van ernstige groepszedendelicten* uit 2007 dat volgens de opdrachtgever, het ministerie van Justitie en Veiligheid, nog steeds relevant is. “Daders wijzen bijvoorbeeld op de promiscue reputatie van het slachtoffer. Groepsdruk lijkt een factor die daders makkelijker over de schreef doet gaan, en het gebeurde normaliseert”, staat in het rapport.

“Groepszedendelicten worden over het algemeen gepleegd door vriendengroepen, niet door georganiseerde bendes. Het slachtoffer is vrijwel altijd een bekende van de dader en meestal ook leeftijdsgenoot. Een groot percentage van de daders komt uit stedelijke gebieden en kansarme milieus. In bijna twee derde van de gevallen wordt het slachtoffer bedreigd en in een kwart van de gevallen vernederd, bijvoorbeeld door haar uit te schelden voor hoer, haar uit te lachen, te zeggen dat ze lelijk is. Het slachtoffer wordt daarmee een ding, en het wordt normaler om geen empathie of wroeging te hebben.”

Trudy Pas